

Сретна
Принцеца
И ДРУТЕ БАЈКЕ

Не тако давно, у време када су земљом Србијом корачали витезови и шетале даме, у Белом двору благог Кнеза на свет је дошла једна прелепа принцеза. Добила је племенито и лепо име, Јелисавета. И таква је заиста била, племенита и лепа, баш као и њено име.

Мала радозналица Јелисавета расла је, уз своју мајку, отмену Кнегињу царског порекла. Била је окружена љубављу, под невидљивом заштитом оних који су је волели. Детињство је проводила играјући се у непрегледним вртovima Белог двора у Белом граду. Прве године њеног живота биле су баш као у правој бајци. Пролетале крошње носиле су са лакоћом, на својим тешким гранама, срећну принцезу Јелисавету и њене мале другове. Цвеће дугиних боја и мириса израстало је са свих страна, такмичећи се у лепоти и љупкости. Миле животиње слободно су шетале сеновитим стазама чаробног врта.

И тако су, под крилима анђела, срећно трајале прве године њеног живота у дворском врту. Ипак, неизбежна несрећа се осећала у ваздуху. Све је почело оног дана када је нежно помиловала једно остављено, уздрхтало лане. Када је подигло главу, у престрављену девојчицу загледале су се празне очне дупље. Лане је мирно гледало принцезу својим слепим погледом. Са ужасом у очима, Јелисавета је схватила да је њено безбрижно детињство заувек завршено. Није знала зашто тако осећа, али су страх и туга почели да испуњавају њено мало срце. И заиста, једног суморног мартовског јутра, у њен врт су дошли неки чудни људи. Хладно и без осмеха, повели су је код родитеља и браће. Све се променило, одједном и заувек. Тамни облак, носећи олују, надвио се и над Јелисаветиним срећним вртovima. Дрвеће је савило своје гране, цвеће је наједанпут почело да вене, сви њени љубимци су отишли, ко зна где. Нестали су и сви њени другови, прекинута игра, замукао радосни смех. Принцеза Јелисавета је остала без свог детињства. И, заједно са њим, без свог чаробног врта.

Годинама је, затим, Јелисавета лутала, горама и морима, од краљевства до краљевства, увек тражећи неки нови врт, налик на онај из кога је истерана. Сањала је о томе да буде што сличнији оном кога је уништила страшна олуја, али ни један јој није био тако леп, тако прирастао срцу.

Идући тако по свету, прогнана принцеза почињала је да схвата да вероватно никада више неће видети ни свој чаробни врт, ни милу земљу свог срећног детињства. Мала принцеза Јелисавета одрасла је тако у прелепу Кнегињу, завршила школу, упознала многе занимљиве људе - али њена туга за изгубљеним вртом се није смањивала. Напротив, била је сваким даном све већа! Ни поклони, ни балови, ни нови пријатељи, чак ни љубав, ни њена деца (две мале принцезе и један мали, срећни принц) нису могли да је натерају да заборави рајске слике срећног врта. Ништа није могло да из њеног сећања избрише призоре отетог детињства, тамо у далекој земљи у коју није више могла да се врати. Изгледало је да је све заувек готово, сви око ње већ су изгубили сваку наду - и тада се догодило чудо! Светлост њеног срца открила јој је скривени пут. Након свих лутања, Јелисавета се, ношена моћним крилима свог Анђела Заштитника, нашла између јаве и сна. Нашла се пред отвореним капијама свог давно изгубљеног дома. Испунио јој се дечији сан. Остварила највећа жеља.

Али, ништа више није било као пре. Њени прелепи вртovi су сада били пусти. Одавно заборављени од свих, обрасли су у густе, отровни коров.

Принцеза Јелисавета стоји, тако, пред својим и нашим вртом. Чека на нас да јој се придружимо, да учинимо нешто. Сада. Одмах. Са њом заједно. Чека нас, усред својих сећања, да обновимо непрегледне вртове наше и њене прелепе земље. Чека да их се сетимо, видимо њихов првобитни лик, учинимо их лепим. Опет. Као некад. Некако баш као у њеном сну.

